

ΤΑΚΗ ΜΠΑΡΛΑ

ΨΑΛΜΟΣ

Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις
Ἐκὼν παρ' ἐχθροῦ τέμνεται διὰ ξίφους
ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

Γλυκύτερον δρόσον ὄρη σταλάξατε καὶ σὺ
κατ' ἐξαίρετον σκίρτα, τὸ ὄρος τοῦ Ἁγίου,
χόρευσεν καὶ ἀγάλλου παιδρῶς.

ΔΑΒΗΑ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ

1

Σὲ ἀστρομέτωπο φαρί, μέσ' στ' ὄνειρό μου
[Σὲ εἶδα
Λιγερὲ καὶ ἀγέρωχε—σὰ μιὰν ἐλιάς ζαῖδα...

Τὸ παρθένο σάλεμα τῶν ἀγριμιῶν τοῦ δάσου
Τὴν παρθένα Σου νὰ σειῇ, λαμποδιστὴ γη-
[τειά Σου...

Κι' ὁ ρυθμός, τὴν κρούσταλλη νὰ τρικυμῇ
[κραυγὴ Σου...
Τῶν νερῶν ποὺ στοὺς γκρεμνοὺς κυλᾶνε τῆς
|ἀβύσσου...

Κι' ὁ πολύκλαδος ἀνθὸς τῶν μαλλιῶν Σου
[νᾶχη
Τὸ ξανθὸ ἡλιοφέγγισμα ἀπ' τὸ λιγνὸν ἀστάχυ.

2

Σὲ ἀστρομέτωπο φαρί, μέσ' στ' ὄνειρό μου
[Σὲ εἶδα
Λιγερὲ καὶ ἀγέρωχε—σὰ μιὰν ἐλιάς ζαῖδα...

Οἱ ἥλιοι σκᾶνε τῆς χαρᾶς, τὰ ρόδα καὶ τὰ
[κρίνα
Γύρω σκάνε καὶ ἡ ζωὴ σκιρτάει σὺν ἀλαφίνα...

Γύρω, ἀπὸ τὸ θάμπος Σου οἱ ὠρηθεὶς κεραυ-
[νωμένες
Δέονται Σου ὡς μυγδαλιὲς στὴν αὖρα ραβδι-
[σμένες...

Γύραθὲ Σου ἡ Ἀνοιξὴ ποὺ στοὺς δρυμοὺς
[θρασσεύει
Σὲ θρόμβους, ἀπ' τὸν ἱμερο ποὺ τὴ φλογίζει
[ρέβει...

3

Σὲ ἀστρομέτωπο φαρί, μέσ' στ' ὄνειρό μου
[Σὲ εἶδα
Λιγερὲ καὶ ἀγέρωχε—σὰ μιὰν ἐλιάς ζαῖδα

Σὰν κισσοὶ οἱ φλέβες Σου καὶ χλωστὸ τὸ γ ὄνα
Σὰ σπιροῦνι στὴν πλατιά τοῦ φαριοῦ λαγόνα...

Καὶ νὰ σμίγῃ Σου ἡ ὁρμὴ μὲ τὴν ὁρμὴ τοῦ
[λαύρου
Τοῦ φαριοῦ—ὡς ἀχώριστὴ ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀρ-
[χαίου Κενταύρου...

Κι' ὡς νευρὴ, στὰ χέρια Σου τ' ἄδρᾶ τὸ χα-
[λινάρι...
Μιὰ σαῖττιὰ τὸ ἄπι κι' Ἐσὺ—ἀπὸ διπλὸ δο-
[ξάρι...

4

Σὲ ἀστρομέτωπο φαρί, μέσ' στ' ὄνειρό μου
[Σὲ εἶδα
Λιγερὲ καὶ ἀγέρωχε—σὰ μιὰν ἐλιάς ζαῖδα...

Βορηᾶς ἀέρας, στὴ νυχτιά, Γλυκὲ-Πεντάγλυ-
[κέ μου
Σμιχτὴ ἡ ὁρμὴ Σου, νὰ χυμᾶ, μὲ τὰ φτερά
[τοῦ ἀνέμου,

Μὲς στὰ ἐρέβη τὰ πλατιά, μὲς στὰ βαθιὰ τὰ
[ἐρέβη
Ποὺ ἱλαρὸ, τὸ ἀνέσπερο τὸ φῶς φεγγοπεξεύει

Καὶ νὰ μετεωρίζεσαι, στὸ φῶς, κι' εἶδα νὰ
[λάμπη
Μάγον ἄστρο ἡ Δόξα Σου—θάμπος μέσα στὰ
[θάμπη...

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Υ

Ἕνας γέρος, ποὺ εἶχε τὸ ἓνα πόδι στὸ λάκκο, εἶπε κάπο
τες πῶς δυὸ ἀντρεωμένοι Ἕλληνες εἶχανε παλέψει μιὰ
φορὰ καὶ ἓναν καιρὸ στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ,

Κανεῖς δὲ θυμᾶται τὸ γέρο, οὔτε τὸν ὀνόματό του.

Θυμᾶσαι τάχα ἐσὺ πότε ἀγαπηθήκαμε; Ποιὰ στάθηκε ἡ
ἀρχή, ποιὸς ὁ μάρτυρας τῆς ἀγάπης μας;

Δὲ θυμᾶμαι τίποτα ἐγώ.

Δένω μὲ τὸ Θεὸ τὴν ἀγάπην μας, καὶ δὲν ξέρω τὴν ἀρχή
τῆς, δὲν καταλαβαίνω πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ τελειώσει.

Στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, μοναχὰ γιὰ τοῦ Θεοῦ τὴ δύναμιν
δὲν μποροῦσε νὰ ἀνεῖ ἀπὸ τὰ ἐκεῖνα τὰ παλληκάρια,

Κι' ὁ γέρος, βέβαια, θὰ μίλησε μὲ φώτιση Θεοῦ γιὰ τὸ
πάλεμά τους...

Καλὴ μου, θυμωθὴκαμε ἀγαπηθήκαμε κάποτε, σὲ κάποια
βουνοκορφή.

Κάτι ξέρανε, σίγουρα, οἱ Παλαιοὶ ποὺ θάφτανε τοὺς ἀν-
τρεωμένους στὶς κορφές τῶ βουνῶν.

Ἀπ' ἀφ' ὧς ξεινάει ὁ Θεὸς καὶ βρῖσκει τοὺς γέρους ποῖν
θυμοῦνται, ἅμα τυχαίνει καὶ θέλει νὰ κατεβεῖ στὶς
πολιτεῖες ὅπου βόσκουνε κοπαδιαστὰ οἱ ἀνθρώποι.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ